

MOT LØNNSARBEID

Nummer 3

September 2006

Tilbakeslaget av metallarbeidere ved Sicartsa

Tidlig i april gikk Sicartsa metallarbeiderne til streik i byen Lázaro Cárdenas i Michocán, Mexico, i protest mot regjeringens tvungne erstatning av deres fagforeningsleder, Napoleon Gomez Urrutia. Den nyinsatte lederen er selvsagt svært vennligstilt overfor Sicartsa. Som tilsvar til denne såkalte ulovlige streiken ga selskapet rundt 300 arbeidere sparken og brøyt avtalen de hadde med Local 271 National Mining Association.. Sicartsa lovet alle som ikke sympatiserte med streiken at deres jobber ikke sto i fare. Generalsekretæren i Local 271, Martin Rodríguez Piedra, bekreftet at opplysningen om de brutte kontraktene begynte å dukke opp hjemme hos de streikende arbeiderne, men at deres organisasjon fortsatt ville kjempe. Etter hvert sluttet også Mittals stålgruvearbeidere seg til kampen.

Side 2

Invitasjon til samarbeid og fellesskap!

Vi etterlyser flere redaksjonsmedlemmer og skribenter! Vi har hatt en god start og nå trenger vi hjelp fra deg for å farte våre aktiviteter opp! Ingen krav om journalistisk bakgrunn eller lignende. Då får gjerne bruke like enkelt språk som alle forstår, eller broken norsk. Det spiller ingen rolle. Budskapet er viktigst og for å få dette til, vil fellesskapet stille opp. Du blir med i vår fellesskap som har kjemper for å få arbeiderne inntilt på å danne sine egne råd, noe vi selv deltar i. som redaksjonsmedlem blir du automatisk med i vårt fellesskap, som skribent kan du sende inn artikler, nyheter og innlegg. Vi stiller kun et krav. Det du sender inn skal være antikapitalistisk, politisk partinøytral og ivareta arbeiderklassens interesse. Vi har som mål å opprette en livlig og entusiastisk redaksjon som ikke er bare skribenter, men aktive deltakere i arbeiderkampen og arbeidernes hverdag og et fellesskap bestående av hardt arbeidende mennesker som kjemper for hver mulighet hverdagen har å tilby. Vil gjerne hente sakene våre direkte fra realiteten i arbeidernes arbeidssituasjon.

Side 7

Kontakt skjema

Beskriv kort hva du kan være med på?

Jeg vil være med på fellesskapet:

- Ja
- Nei
- Jeg vil vite mer...

Jeg vil være med i redaksjonen:

- Ja
- Nei
- Send meg mer info!

Kommentarer:

Jeg vil være med på deres skribentteam:

- Nei
- Ja, jeg kan også oversette
- Ja, jeg sender inn artikler og nyheter

Jeg vil samarbeide med dere om

- rådorganisering
- distribusjon av MLA
- Jeg kan eventuelt bli kontaktet

Navn

Adresse

Telefon

E-post:

"Vi kjemper for et verdenssamfunn hvor der ikke er noe spor av statsapparat, lønnsarbeid, privat eiendom, samfunnsklasser, forretning og handel, Basar, penger, verdiloven og der forsvinner menneskers atskillelse fra arbeidsprodukter. Arbeid blir frivillig. Produksjon eller enhver kollektiv aktivitet fra mennesker, er rett mot å dekke menneskets behov og fri menneskelig utvikling. Kvinner og menn er fullstendig likestilte, og enhver kjønnsdiskriminering, nasjonal undertykkelse, rasisme og etc. blir fjernet."

I dette nummeret:

- Tilbakeslaget av metallarbeidere ved Sicartsa 2
- Anti-lønnsbevegelse — Både strategi og taktikk 3
- Et anbefalt forslag! 4
- Øst europeernes arbeidssituasjon i Norge 4
- Fotball VM, sport produkt konserner og tekstil arbeidernes situasjon 5
- Jeg eier min egen leilighet! 5
- Hvem stopper krigsherrene? 6
- Invitasjon til samarbeid og fellesskap! 7
- Drosjes helvete 8

MLAs arbeidsgruppe: Fateh Hanai, Thomas Tisløv, Malak Pirkhezri, Juan Ernesto Rodriguez Dominguez, Farhad Rahimi, Mansour Sedghi, Anders Cameroon Dale, Naser Paydar.

WWW.MLA.NO
mla.norge@gmail.com

Tilbakeslaget av metallarbeidere ved Sicartsa

Tilbakeslaget av metallarbeidere ved Sicartsa: Klassebevisstheten stiger med sosialismens spekter

Zúñiga, Sicartsa-ansatt, drept av politiet, som hadde fått ordre om å skyte mot beina til demonstrantene. Disse to og mange andre som ble skadet, sto på sitt mot politiet, disse forsvarerne av borgerstanden. Som eneste våpen brukte de kjepper,

dramatisk på børsen. Prisen på kobber og andre typiske gruvevarer steg drastisk. Til tross for landsorg blant arbeiderne i Mexico og uttalte krav fra gruvearbeidere om bedring av sikkerhet og helseordninger ble ingenting gjort i kjølvannet av katastrofen. Raseriet bygget seg opp.

Av Nancy LaPlante

Tidlig i april gikk Sicartsa metallarbeiderne til streik i byen Lázaro Cárdenas i Michoacán, Mexico, i protest mot regjeringas tvungne erstatning av deres fagforeningsleder, Napoleon Gomez Urrutia. Den nyinsatte lederen er selvsagt svært vennligstilt overfor Sicartsa. Som tilsvar til denne såkalte ulovlige streiken ga selskapet rundt 300 arbeidere sparken og brøyt avtalen de hadde med Local 271 National Mining Association.. Sicartsa lovet alle som ikke sympatiserte med streiken at deres jobber ikke sto i fare. Generalsekretæren i Local 271, Martin Rodríguez Piedra, bekreftet at opplysningen om de brutte kontraktene begynte å dukke opp hjemme hos de streikende arbeiderne, men at deres organisasjon fortsatt ville kjempe. Etter hvert sluttet også Mittals stålgruvearbeidere seg til kampen.

Økonomisjefen i Grupo Villacero, som eier Sicartsa, Ignacio Treviño Camelo, holdt en pressekonferanse uka før hvor arbeiderne ble oppfordret til å avbryte streiken slik at jobbene deres ikke stor i fare. Han sa klart i fra at enhver som ikke møtte til arbeid etter 5. april 2006 kunne se seg selv som kontraktsløs. Før den tid fikk arbeiderne okkupert fabrikkene med molotovs og macheter, kravet var fortsatt at den lovlige valgte lederen i fagforeninga skulle gjeninsettes.

Anti-kapitalisme ligger i arbeideres natur. De har ikke kontroll over sine egne liv fordi livsmidlene deres avhenger av et kapitalistisk system. Fagforeningas rolle er å samle arbeidernes makt i forhandlinger med borgerstanden, men dette fører bare til at foreningene blir kapitalismens verktøy for undertrykkelse av arbeidere. Den "ulovlige" streiken ved Sicartsa er et godt eksempel på hvordan arbeiderne selv kan bruke sin betydelige makt. Bare i løpet av streikens fem første dager tapte Sicartsa 50 millioner dollar. Både regjeringa og selskapet kan selvsagt bli tvunget helt i kne når de mister muligheten til å skape profitt. Noe som selvsagt ikke skjer uten at de kjemper tilbake. Å miste kontrollen over produksjonsmidlene vil ikke skje uten blodig kamp.

Det er viktig å merke seg at arbeiderne forsøkte og komme til enighet, men bryskt ble avvist, også av President Fox, som besøkte Michoacán-regionen bare tre dager før tragedien i Lázaro Cárdenas. Han hadde ikke før vendt snuta ut av regionen før det blodige tilbakeslaget. 20. april ble Hector Alvarez Gomez, Mittal-ansatt og José Luis Castillo

steiner og en og annen molotov i sin kompromissløse kamp mot sine undertrykkere. Presidentens pressetalsmann sa at volden brøt ut fordi gruvearbeidernes fagforening ikke respekterer mexicansk lov. Dette viser tydelig at arbeiderne kun har rett til å protestere innenfor de grenser borgerskapet selv mener er greit. Respekt for loven er å bøye hodet for sin sjef og slavedriver. Fagforeninga er eneste mulighet til protest, og den må holde seg klart innenfor kapitalismens rammer. Pressetalsmannen gjorde for øvrig helt klart at arbeidernes krav om reinsetting av Urrutia i fagforeninga var utelukket. Grupo Villacero begynte og kalle de streikende arbeiderne for terrorister og forsvarte slik selskapets og regjeringas maktmisbruk. De lokale styresmakterne i Michoacán hyllet regjeringa for å prøve og drive ut arbeiderne fra fabrikkene. De beskyldte de streikende for terrorisme og viste ingen sympati for de drepte og skadedes familier. Selv Mexicos sentrale arbeiderorganisasjon, COMPARMEX, sto på Sicartsa og regjeringas side. Konfrontasjonen mellom arbeiderne og de langt overlegne politi- og militærstyrken viser bare at arbeiderne ikke hadde noe annet valg. De risikerte sine liv for å kjempe for retten til å velge sin egen fagforeningsleder.

Menneske- og arbeidsrettighetsorganisasjonen FNUAS stilte disse kravene for en løsning på konflikten:

- Godkjennelse av Urrutia som fagforeningas lovlig valgte leder.
- Umiddelbar stopp i det blodige tilbakeslaget på Sicartsa-fabrikkene.
- Francisco Xavier Salazar Sáenz, fabrikkformannen, må fjernes fra sin stilling.
- Kabinettspørsmål fra kongressen mot president Vicente Fox.

Avstraffelse i tråd med Mexicos lovgivning av de ansvarlige for volden mot arbeiderne.

19. februar raste Pasta de Conchos-gruven i San Juan de Las Sabinas sammen på grunn av en eksplosjon. Dette resulterte i 65 arbeideres død. Daværende fagforeningsleder Urrutia la skylda på arbeidsgiver Grupo Mexico, og brukte sterke ord som industrielt massedrap. Katastrofen i Pasta de Conchos satte i gang en storm. Over hele Mexico ble gruveselskapet kritisert av alt fra politikere, akademikere og vanlige folk. Grupo Mexico-aksjen falt

Etter hvert begynte Urrutia og utfordre både arbeidsgivere og kongressen. I juni året før samlet Mexicos gruvearbeidere seg med sine kollegaer i Peru og USA i protest mot Grupo Mexicos stadige overtredelser av arbeidernes rettigheter, til sammen 10,000 mennesker demonstrert simultant. De tre fagforeningene beskyldte Grupo Mexico for bevisst å undertrykke og utnytte sine arbeidere, samt og nekte enhver innblanding eller etablering av fagforeninger. I tillegg ble protesten støttet av den internasjonale føderasjonen av metallarbeidere (IMF).

Borgerstanden og deres nærmeste allierte, Mexicos regjering, har mye på spill når det gjelder Sicartsa. Det er velkjent at disse arbeiderne skaper en enorm rikdom for selskapet, til gjengjeld for arbeiderne lønn, mens eierne henter ut det monstruøse overskuddet fra aksjeutbyttet. For bedre å vise ulikheten og urettferdigheten i dette ikke enestående eksemplet på lønnsloveri, kan det være interessant og gå litt mer i detalj hva angår Sicartsa og deler av mexivansk politikk. Det vil eksemplifisere det brutale kapitalistsystemet, som alle andre store selskaper.

Sicartsa er Mexicos mest moderne og produktive stålverk. Også det aller største i hele Latin-Amerika. I tillegg har Sicartsa de laveste produksjonskostnadene av alle stålverk i hele Nord-Amerika. Fabrikkene er en fullstendig integrert fasilitet. Her har man gruver, havnekompleks stålverk, og foredling av råvare på ett og samme brett. Gruvene har stål som vil vare i om lag 50 år med dagens utvinningsrate. Fabrikkene er i stand til å produsere 2.4 millioner tonn i året, mens dagens rate ligger rundt 1.7 millioner tonn. Ferdigvaresalget var på 500 millioner dollar i 2005.

Sicartsa-komplekset ble opprinnelig bygget av Mexicos regjering på 70-tallet, finansiert av datidens oljeboom i Mexico. Planen var et statsdrevet og statseid selskap som skulle produsere stål for det nasjonale markedet. Ved å låne fra internasjonale bankselskaper, bygget regjeringa havna, stålverket og transportårene mellom gruvene, verket og havnekomplekset. Fra 1970 til 1976 steg befolkningstallet i Lázaro Cárdenas fra 7,000 til 60,000.

Utover 80-tallet tok en gruppe teknokrater over utformingen av regjeringspartiets politikk, i tråd med 80-tallets neoliberale økonomiske tankegang, med åpne markeder og privatisering og så videre. I 1991 solgte regjeringa Sicartsa under ledelse av president Carlos Salinas. I løpet av Salinas' regjeringperiode solgte han over 1,000 andre statseide selskaper. Grupo Villacero, et multinasjonalt stål-selskap, kjøpte opp hele Sicartsa. Bare noen få år tidligere la regjeringa ned et av Latin-Amerikas eldste stålverk, Fundidora i storbyen Monterrey, og 6,000 mennesker mista jobben, noe som påvirket oppimot 60,000 menneskers liv og inntekt.

På 80-tallet fikk som nevnt Mexico finansiering fra mange forskjellige hold til Sicartsa. Alle land med en del av kaka sørget til enhver tid for at penger var tilgjengelige. Europeiske banker kom med 180 millioner dollar, ni i-lands regjeringer tilførte 170 millioner dollar, den inter.amerikanske utviklingsbanken 54 millioner dollar og verdensbanken 80 millioner dollar. Mexico trengte bare å skaffe til veie de resterende 86 millionene dollar, eller 15% av totalen. I følge nettsidene til Grupo Villacero, www.villacero.com, er Sicartsa fabrikkene i hele NAFTA-regionen med lavest produksjonskostnader. Dette visstnok fordi hele prosessen er integrert i en og samme fabrikk, som nevnt. Imidlertid fortøner det seg helt klart at denne prosessen også inklude-

Tilbakeslaget av metallarbeidere ved Sicartsa

rer noe i nærheten av slavelønninger for de ansatte. Det er snakk om Mexicos klart største ståldistributør, med en årlig omsetning på over 2,5 milliarder dollar, som er konkurransedyktige i NAFTA og på hele det sør-amerikanske markedet.

Mens Grupo Villaceros ledere lever i grotesk luksus som følge av deres ansattes blod og svette, er gjennomsnittslønna til en ansatt ved Sicartsa 15.000 pesos i året, hvilket tilsvarer omtrent 8.000 nkr. Åpenbart henger ikke dette forholdet sammen med virkeligheten. Det er arbeiderne som er de virkelige eierne av produksjonsmidlene, likevel tjener de kun en promille av en promille av rikdommen de genererer.

Bakgrunnen for det brutale tilbakeslaget av opprøret ved Sicartsa, det blodigste noensinne i president Fox' seks år lange styringsperiode, er nødvendigheten for både statlige og føderale styresmakter og beskytte metall- og gruvemagnatenes interesser i Mexico. Styresmaktene har handlet som garantister og voktere av millionformuene til eierne av gruveindustrien. På bekostning av lut fattige arbeidere, som hver dag risikerer sine liv i dårlig sikra gruver og på farlige fabrikker.

Forsøket på å drive de streikende ut av Sicartsa er det foreløpige høydepunktet i regjeringa og industrimagnatenes offensiv mot arbeiderne og deres organisasjoner. Til tross for en skremmende politioversjon, med støtte fra det militære, klarte arbeiderne ved fabrikken og drive angriperne tilbake. Etter seks timers åpen konfrontasjon begynte fraksjoner fra andre fabrikker og strømme støttende til. Politiet fikk ordre om å trekke seg tilbake til strand og til vitale poster i byen. Dette i rein frykt for at enda flere fraksjoner fra enda flere fabrikker skulle komme til. I tillegg ønsket man og unngå muligheten for at hele befolkningen i Lázaro Cárdenas (utelukkende bestående av arbeidere og deres familier) kom til for å forsvare fabrikken. Før man visste ordet av det kunne man stå i krig mot en by i sitt eget land.

Selv om arbeiderne opprettholder kontrollen over stålverket, er det omringet av motstandskreftene, og nye forsøk på og drive ut arbeiderne er i høyeste grad en mulighet. Derfor er det utrolig viktig at alle omgående starter en aktiv solidaritetskampanje for å hindre regjeringer i å blande seg med arbeidernes organisasjoner og deres rett til og forsvare seg mot undertrykkerne. Det er nødvendig å gi solidaritet og støtte til våre heroiske kamerater i Lázaro Cárdenas for å tvinge fram en umiddelbar tilbaketreking av militæret, dømme og straffe de ansvarlige for tilbakeslaget av streiken og drapet på våre to kamerater, og for å sloss mot regjeringas innblanding i arbeidernes organisasjoner.

Sicartsas arbeidere kjemper ikke bare mot direktørene i Sicartsa og Villacero, men også mot de mange nasjoner og stater som har økonomiske interesser i deres produksjon og profitt. Muligheten til å kjempe denne kampen kommer fra nettopp arbeidskraften disse arbeiderne besitter. Deres våpen er produksjonstapet under streiken. Kapitalister gir ikke opp lett, til det er det for mye og tape. Men kapitalistene bør skjelve i buksene. De står overfor en gruppe arbeider som tjener usaklige lave lønninger for et arbeid som daglig utsetter dem for livsfare. De får knapt nok til å fø og huse seg selv og sine familier. Uheldigvis er dette mennesker som ikke har noe å tape. Klassebevisstheten syns tydelig i motstandskampen til arbeiderne ved Sicartsa og utnyttede arbeider andre steder i hele verden. Solidaritet er fundamentalt for å danne en samlet front mot kapitalismen og utvikle samfunnet i en mer rettferdig retning. I det arbeiderne selv begynner og kontrollerer produksjonen, vil sosialismen spre seg til alle former for produksjon og tjenestytting. "Consciousness has found its notion in utility" –Hegel, Phenomenology of spirit, 1977.

Oversatt av Thomas Tisløv

Anti-lønnsbevegelse — Både strategi og taktikk

Av Naser Paydar

Forsøk på og analysere borgerlig politisk økonomiske premisser fra dette standpunktet og forsøke og relatere dette til sosialismens premisser er irrelevant for klassekampen, som resultat får man de borgerlige reformistene. Dette perspektivet samler alle de forskjellige delene av sosialismen. Alle motsetningene og forskjellene i hele dette spekteret virker med ett vanlige. Eksempelvis marxist-leninister mot krutsjevitser, maoister mot trotskijister, trotskijister mot stalinister og så videre. Ikke i den abstrakte teorien, men i sosial handling, krysser dette ut rollen og viktigheten av lønnsarbeidet, som er kjernen i kapitalismen, og til slutt sitter vi der med resultatet; statlig kapitalisme.

Alle disse ovennevnte spektrene, i motsetning til deres egen argumentasjon, deler en fundamental fellesnevner, i forhold til arbeidernes klassekamp. Visse ting må ligge til rette, noen av disse er:

1. Alle sammen nekter for potensialet i at arbeiderklassen organiseres imot lønnsarbeid. Arbeiderklassen har en egen metabolisme som organiserer seg imot sin egen sosiale orden, heller mot sin egen motstand.
2. Forholdet mellom teori og praksis i Marx' analyse står i motsetning til de ovennevnte fraksjonene. Kritikken av politisk økonomi er nå redusert til noe abstrakt som kun overklassens intellektuelle elite er i stand til å forstå eller enda verre oppdage. Resultatet er at klassekampen og arbeidernes klassebevissthet blir en slags presang som skjenkes fra en overklasseintellektuell som er villig til å ta skrittet ned den sosiale stigen.
3. Arbeidermassen er verken nok eller i stand til gjenkjennelse av kapitalismen i sin egen sosiale eksistens, og det må tas en slags samstemt beslutning i foreningen, innenfor kapitalismens rammeverk for å bedre sine arbeidsforhold.
4. Arbeiderne trenger et parti, revolusjonært innenfor gitte demokratiske former. Med respekt for partier som styrer sine masser fra toppen, er ikke dette noe som inneholder en union, en forening mot lønnsarbeid, snarere setter det ut i livet kommandoer fra den sentrale delen. Et slikt parti undergraver den pågående arbeiderkampen mot kapitalisme, ettersom den foregår blant eliten - sentralkomiteen. Målet blir å kaste den sittende makta, men forfølger ingen antikapitalistisk bevegelse med arbeidere, snarere demokratiet. Kommunismen er en historisk utopi, et slags ideal eller en tro, men i virkeligheten er den bundet av demokrati, i beste fall anti-imperialistisk. Enhver nasjon skal ha rett til selvbestemmelse i tråd med egne interesser og formuleres gjerne med forstavelser som "den demokratiske republikken..." og lignende. Slike partier ser på seg selv som lede-

ren i kampen mot kapitalismen, men er egentlig bare et organ som utelukker noen annen form for arbeiderkamp enn den som føres under ledelsen i partiet og arbeiderne blir en slags hær under en partigeneral.

5. Mens alle disse spektrene diskuterer seg i mellom, er det enighet om en slags todeling. På den ene siden er det en organisasjon som kjemper for sine mål innenfor en kapitalistisk struktur, på den andre siden representeres den anti-kapitalistiske kampen. Ut fra dette hersker en enighet om at fagforeningene tar seg av den første delen og partiet den andre.

6. Med tanke på de ovennevnte punktene vil man at arbeiderne selv skal organisere seg i forskjellige fagforeninger, samtidig som et parti skal representere en slags leder for proletariatet for å mobilisere kampen mot politiske regimer. Men det legges altså hele tiden vekt på at arbeiderne vedkjenner seg partiet som en slags hersker, som står over sin egen klasse.

Alle disse arbeiderklasseorganisasjonene deler seg nok en gang i underavdelinger. Eksempelvis kvinnelige arbeidere mot seksuell diskriminering, mot rasisme og/eller apartheid, mot barnarbeid, miljøkamp, kampen for politisk og sosial frihet etc. Disse fraksjonene av arbeiderkampen vedkjenner seg ikke den direkte kampen mot det kapitalistiske systemet, snarere oppleves det som en kamp innenfor demokratiet, mens antilønnsarbeidsaktivisme regnes som en slags ekstrem venstreside.

Alle disse teoriene og retningslinjene står med begge beina i den borgerlige politikens økonomiske premisser, som nevnt fører til statlig kapitalisme, til tross for hva de måtte skrive i sine bøker og aviser. Dette er en taktikk som promoterer syndikalistisk struktur og oppdeling av det som egentlig er en og samme kamp. En taktikk som demonterer hele arbeiderklassen i forskjellig deler og divisjoner. I beste fall kan dette ende i en situasjon hvor kapitalismens produksjonsplanlegging erstattes med en sentralisering av produksjonen med full makt over arbeiderklassen i partiets navn.

Til tross for likhetene både i taktikk og strategi, og erstatte et program med et annet; fra kapitalisme til statlig styring, opprettholdes fortsatt forholdene som fører til lønnsarbeid med uforandret kraft, selv om det motsatte gjerne hevdes. Denne typen taktikk, organiseringen av arbeider i forskjellige deler av arbeiderklassen, må være basert på fjerning av det som er kjernen og fundamentet i kapitalismen – lønnsnaveri. Slik havner man i en situasjon hvor man ikke driver politisk kamp via arbeiderkampen, men overlater ansvaret for arbeiderkampen til en ledelse som styrer alt og i tillegg deles altså arbeidernes fagforening opp i et utall fagforeninger på grunnlag av forskjeller som ikke egentlig eksisterer. Dette synet på arbeiderbevegelsen er ikke noe annet enn å fjerne seg fra arbeiderklassekampen mot kapitalisme til statlig kapitalisme.

Oversatt av Thomas Tisløv

Fortsetter i neste nummer

Et anbefalt forslag!

Av Ragnar Leine

Medlem i Fagforbundet Oslo

På Fagforbundet Oslos hjemmeside informerer de om at uravstemningen endte med flertall for resultatet i tarifforhandlingene. Den endelige oppstillingen viser at

over 75 % av medlemmene sluttet opp om det anbefalte forslaget, står det å lese.

Men de sier ingenting om hvor mange av medlemmene som deltok. Vi har fått vite at det kun var 35 % av medlemmene i Oslo som avga stemme. Det betyr at under ¼ del av medlemmene stemte for avtalen.

Med en så lav deltakelse så må resultatet godkjennes av LOs representantskap. Man kan spørre seg hvordan avstemningen var organisert når så få av medlemmene deltar i uravstemningen. Det er også forunderlig at så få stemte nei til avtalen. Som vi vil påpeke under, resultatet svarer ikke til de forventningene som var skapt hos medlemmene på forhånd.

Vi er godt fornøyd med det store flertallet, sier Mari Sanden, leder av Fagforbundet Oslo. - Det var tøffe forhandlinger som gikk 34 timer på overtid, men resultatet viser at medlemmene er fornøyd med det vi har fått til så langt. Nå gjenstår jobben med å forhandle fram et godt resultat for våre medlemmer i Oslo kommune i det sentrale justeringsoppgjøret

og i de lokale forhandlinger i høst.

Hvorfor forhandler forbundet over 34 timer på overtid, for deretter å godta lokale forhandlinger som de jo er mot?

Det økonomiske resultatet i det sentrale oppgjøret ble 2,4 % eller minst 7500 kroner. Dette betyr at forskjellene på lønnstabellen bare blir større. Avstanden mellom høytlønte og lavtlønnede øker. Hvorfor sier de at det ble ca. 4 %, når det i virkeligheten den totale rammen ble 3,8 %. Når de sentrale justeringene og de lokale forhandlingene er ferdig så kan det tenkes at mange kan komme under 3,8 %.

For her skal det vel prioriteres mellom grupper, og det skal gis personlige tillegg.

Lavlønnskrav 20.000 kroner, kan vi lese på forsiden av Fagbladet nr. 5 2006. I Oslo så fikk de lavtlønnede 7.500 kroner. Det er dette resultatet som Mari Sanden er godt fornøyd med.

Det er lettere å kritisere enn å gjøre det selv, vil mange si. Ja, det er sant, men å si at en er godt fornøyd med et så dårlig resultat virker bare forvirrende på folk. Forventningene var skrudd opp på forhånd. Medlemmene hadde et berettiget håp om at nå skulle det gjøres et løft for de lavtlønnede.

LOs krav og resultat

LOs krav: Generelt tillegg

Resultat: Ikke innfridd. Prosenttillegg på 2,4 %. Dette gir ikke et generelt tillegg. De som tjener mest får også de høyeste tilleggene. Et generelt tillegg forutsetter et likt kronetillegg for alle.

LOs krav: Alle ansatte med full opptjening skal ha minimum 260.000 kroner i lønn.

Resultat: Usikkert om dette er innfridd. Hva er full opptjening? Lønnstrinn 22 er 260.300 kroner.

LOs krav: Lønnstilleggene må bestemmes sentralt for å sikre en rettferdig lønnsutvikling.

Resultat: Ikke innfridd. 1 % av oppgjøret skal avtales lokalt.

LOs krav: Egne tiltak for likelønn.

Resultat: Ikke innfridd.

Ansatte med real- og formalkompetanse må få uttelling gjennom bedre lønn.

Resultat: Ikke innfridd.

LOs krav: Ansatte må få mulighet til, og kompetanse for, spesialist, videre, etter- og tilleggsutdanning.

Resultat: Ikke innfridd. LOs krav: Det må innføres bestemmelser som sikrer veiledning og faglig utvikling.

Resultat: Ikke innfridd.

LOs krav: Ledere må sikres høyere lønn enn dem de er satt til å lede.

Resultat: Ikke innfridd.

Som dere kan se av oversikten, så ble lite av kravene innfridd, men Sanden er fortsatt godt fornøyd.

Øst europeernes arbeidssituasjon i Norge

Av Malak Pirkhezri

Etter at Berlinmuren falt og det ble slutt på det statskapitalistiske systemet i Russland, er arbeidsforholdene i de øst europeiske landene blitt enda mer brutale. Millioner av arbeidere har blitt arbeidsledige. Den kapitalistiske frimarkeds økonomi har angrepet arbeidernes rettigheter de siste 20 årene. Avstanden mellom de rike og de fattige har økt dramatisk. Fellesgodene er forsvunnet, de offentlige tjenestene er privatisert, og i de store byene som Warsava og Budapest svømmer det over av gatebarn og prostitusjon. Dette er det sanne bildet av en byråkratisk politisk styring og det brutale og arbeidsfiendtlige frimarkeds-systemet i disse landene.

I de siste årene har tusener av arbeidere kommet til de skandinaviske landene i håp om å finne seg jobb. I Norge er det ca 17000 øst europeere som har fått midlertidig arbeidstillatelse hittil i år, de fleste fra Polen og de jobber for det meste i private firmaer, særlig i bygningsbransjen. Disse arbeiderne jobber under de mest barbariske og umenneskelige arbeidsforhold. Arbeidsgiver utnytter deres billige arbeidskraft. De går på falske kontrakter og jobber for ca. 50 kroner i timen. Arbeidsmiljøloven i Norge har ikke noe betydning for dem. I frykt for å miste jobben må de lyve når arbeidstilsynet er på kontrollbesøk. De tør ikke avsløre disse brutale arbeidsforholdene. Det er ikke noe nytt at man hører at disse arbeiderne blir undertrykket systematisk av arbeidsgiver. Gjennom hele den kapitalistiske historien, har utenlandske arbeidere verden over blitt under-

trykket og misbrukt av arbeidsgiver og kapitalister.

Det er mange fordeler for arbeidsgiver å ansette billig arbeidskraft av utelandske arbeidere som har midlertidig oppholdstillatelse. For det første er det billig arbeidskraft, som gir mulighet for arbeidsgiver å skaffe seg økt profitt. For det andre har arbeidere ikke kjennskap til rettighetene i arbeidslivet og sosiale goder. Derfor har de ikke stor mulighet til å protestere og kjempe for sine rettigheter. Det verste er det at arbeidsgiver og høyrekreftene kan utnytte situasjonen og sette norske arbeidere opp mot sine arbeidskamerater fra øst Europa, særlig når det gjelder kampen for lønnsøkning, redusering av arbeidstid og jobbsikkerhet. Vi kjenner til argu-

mentene fra høyre sida og nasjonalistene, for eksempel de kommer hit for å ta jobbene våre og etc. Jeg er ikke i tvil om at kapitalismen over hele verden er i dyp økonomisk krise. Det er ikke noe tegn som kan vise at situasjonen i øst Europa kan bli bedre i framtida. Derfor vil det i årene som kommer bli et økende antall arbeidere som kommer til Norge. Derfor har fagbevegelsen i Norge et stort ansvar for å sikre at våre arbeidskamerater fra øst skal få samme rettigheter som norske arbeidstakere. For arbeidsbevegelsen er dette et prinsipp og en solidaritetssak. Arbeidsbevegelsen kan ikke godta at våre arbeidskamerater blir undertrykket på arbeidsmarkedet. Arbeiderbevegelsen kjenner ikke noen landegrenser. Alle arbeidere har felles skjebne, uansett hvor i verden man selger sin arbeidskraft. For arbeidsgiver er ikke landegrenser så viktig i praksis, de er bare ute etter billig arbeidskraft. Det er på tide at denne viktige saken kommer på dagsorden. Fagbevegelsen bør opprette en kontrollkomité som kan sikre at alle arbeidstakere skal ha samme rettigheter, og at arbeidsmiljøloven i Norge skal gjelde for alle som jobber her i landet. Ligestillingsutvalgene må komme på banen og kreve at våre østeuropeiske arbeidskamerater skal få samme rettigheter som oss.

Fotball VM, sport produkt konserner og tekstil arbeidernes situasjon

Av Farideh Sabeti

Nike, Adidas, Reebok, Puma, Fila, Asics, Mizuno, Kappa, Umbro

Fabrikker som produserer sportsprodukter etter bestilling fra overnevnte konserner befinner seg i hele verden spesielt i Kina, Bangladesh, India, Indonesia, Filipinene, Thailand, Vietnam, Kambodsja, El Salvador, Honduras, Nicaragua og lignende. Millioner av arbeidere hvor de fleste er kvinner, jobber under de mest brutale arbeidsforholdene som minner om de påbegynnende fasene i kapitalismen i nåværende industrilandene. Disse fabrikkene er kjent som globalmarkedets fabrikker eller Mekila fabrikker.

Mekila

Året med olympiske leker og VM er et godt marked for sport produkt konserner. Det blir reklamert for sport produkter hele tiden. Disse selskapene forventer overskudd på mange milliarder. En annen ledd i den prosessen er tekstilarbeidernes levekår i de fjerne land. Parallelt med en gigant økning i omsetningen, er det alltid nedgang i arbeidernes lønnsnivå, samtidig som arbeidsforholdene kontinuerlig forverres. I følge av en rapport fra Honduras, blir det stadig kortere leveringsfrister. Det vil si arbeid i høyere tempo og økende stress. Ofte og særlig i varme sesonger, tvinges arbeiderne å arbeide på spreng 16 og 18 timer daglig, akkurat som situasjonen som Fredrik Engels forteller om den engelske arbeiderklassen på 1800-tallet. Adidas har redusert leveringsfristene fra 120 til 90 dager. Dette resulterer med at arbeiderne pålegges å jobbe 7 dager i uka. Den som ikke aksepterer pålagt overtid, blir straffet. I perioder hvor det ikke er nok arbeid, tvinges arbeiderne til å ta permisjon. Lønnsnivået rekker i disse periodene 41 amerikanske dollar i måneden.

Arbeiderne forteller

Surlima som jobber på en Mekila fabrikk forteller: "når firmaet har en stor avtale tvinger de oss til å jobbe fra kl. 6 om morgenen til kl. 6 om kvelden. Noen ganger tvinger de oss til å jobbe rett etter vi har spist middag. I disse dagene blir vi pålagt å overnatte på jobben, fordi det blir få timer igjen til morgenen. Vi har lov å gå på toalettet kun 2 ganger om dagen."

Manuella Kasko nicaraguansk arbeider i en annen Mekilafabrikk sier: "Jeg våkner kl 4:00. Jeg må forberede frokost og lunsj til barna. Så må jeg ta dem til barnehage med buss og være på jobb kl 7:00. Jeg må jobbe nonstop til kl 18:30 hvor jeg har kun en pause på 45 minutter. Siden middagen er dyrt på jobben, må jeg ta med matpakke. Etter jobben, henter jeg barna fra barnehage og da er vi hjemme kl. 19:00. Da begynner husarbeidet. Jeg må bade barna, vaske klær og huset, og lage middag. Når det blir nye avtaler på jobben, tvinger de oss til å bli igjen på jobben for å jobbe overtid."

Estella Ramirz tekstil arbeider i en fabrikk som heter Hermosi i El Salvador som har avtale med Adidas, sier: "Jeg jobbet i Hermosi siden 2003. Jeg jobbet 15 til 20 timer daglig. Vi fikk ikke matpause. Om noen hadde blitt gravid og jobbet mindre av den grunn, ville formannen rapportert henne og daglig lederen straffet henne, med for eksempel nektet henne matpause og kontakt med andre og til slutt fikk

hun sparken. Vi ble trukket fra for forsikringen, men vi fikk ingen forsikringskort eller hefte. Når vi ble syke og hadde for eksempel feber, så ga de oss en tablett."

Forbudt toalett

Verdensfabrikkene er realiteten store produksjonshaller uten ventilasjon, ren drikkevann og hygienisk toalett anlegg. Bruk av toalett begrenses til en eller to ganger om dagen i høy tempo og ikke noe mer. Arbeiderne i disse fabrikkene har ikke lov til å prate med hverandre, eller å ta spisepause. Med andre ord har de ikke lov til å "klø på hodet".

Reklamesummen

Selskapene bruker store summer til reklame. For eksempel brukte Nike over 1 milliard euro på reklame i 2002. Etter Nike på andre plass, var det Adidas som brukte 775 millioner euro. For eksempel fikk David Beckham den engelske fotballspilleren 161 millioner dollar for å reklamere for Adidas. En kinesisk kvinnelig tekstilarbeider må jobbe i 325 tusen år for å tjene et så stort beløp. Disse selskapene produserer ikke noe, men de klistrer kun sine merker på klær og sko som er produsert av andre. 60 % av klær og 95 % av sko med Adidas merke på, produseres i Asia.

Arbeid som den billigste varen

I 2004, ble 10 millioner sko produsert i Kina til det tyske markedet. 99 % av Nike sko produseres i Asia, særlig i Indonesia, Kina, og Thailand, samtidig i øst Europa og Midt Amerika. Hver t-skorte med kjent merke som du kjøper, blir produsert i et sted tusener av kilometer unna. For eksempel denne avstanden til Tyskland kan være opp til 19,000 kilometer. En vare som du betaler 100 euro for, har kun 40 sent eller ¼ euro inntekt for arbeideren som produserer den. 70 % - 90 % av tekstilarbeiderne er unge jenter og en 30 år gammel kvinne beregnes for gammel for dem og dermed har ingen sjanse til å få seg jobb i disse fabrikkene. Sportsprodukt selskapene får stor nytte av konkurransen mellom land som vil tilby lavere lønnsnivå. Derfor senker lønnsnivået regelmessig. I Nicaragua har lønnsnivået har senket til halvparten som i 1992.

Dominerer markedet

Nike har en andel på 30 % av verdensmarkedet for sport produkter og Adidas havner på andre plass med 20 %. Selskaper som heter Reebok, Maxi Feli, Taylor Mid tilhører Adidas. Adidas hadde et overskudd på 665 millioner euro i 2005. Puma har tredje plass i verdensmarkedet med en firedoblet økning på overskuddet til 398 millioner dollar. Over halvparten av Puma produkter produseres i Kina, Thailand, Malaysia, Vietnam og Kambodsja. De produserer ellers i Romania, Bulgaria, Tyrkia, Portugal, Italia, Paraguay og USA.

I år har 15 internasjonale og 6 tyske selskaper har dekket 700 millioner euro av en milliard i utgifter og forberedelser til VM i Tyskland og Nike, Adidas og Puma er noen av dem. Da kan du selv ta en oppsummering på hvem, i hvilket land og til hvilken pris dekker disse gigantiske summene.

Juli 2006

Kilde: - Info er blitt samlet fra forskjellige dokumenter og arbeidermøter.

Jeg eier min egen leilighet!

Av Farhad Rahimi

I en av verden rikeste land som økonomien kontrolleres av noen få og landet administreres av politiske partier på kapitalistene premisser, er bolig-situasjonen en av de elendigste. Skyhøye priser på leiligheter som i tredje-verden målestokk er rønner, bankenes dominans på den virkelige eierforholdet, eiendomsmeglernes rolle i den enorme prisstigningen er de klare aspektene i boligsituasjonen i Norge.

Det kan ikke legges skjul på bankenes rolle på boligmarke-

det. De eier i virkeligheten omtrent alle boliger i Norge noe som kan føre til at den typiske arbeideren må betale banken store summer hver måned i sin effektiv levetid. I utgangspunktet betyr dette at du er nødt til å selge om lag 30 % - 70 % av din daglige arbeidskraft til å betale ned på boligen din. De fleste kommer til å eie sin egen bolig i pensjonsalderen. Måtte det absolutt være slik?

Din rett på bolig

Mangel på vinger hemmer oss fra å fly og lande på trær. Dermed kan vi ikke bo på fuglereder. Jordas tyngdekraft, tvinger oss til å være på jordoverflaten. Vår fysikk tvinger oss til å ha vegger rundt oss og tak over hodet for å beskytte oss fra temperatur endringer og eksterne faresituasjoner. Behovet for bolig ligger i menneskets natur. Spørsmålet om at den skal eies av andre er veldig urelevant i forhold til selv behovet. Slik har vært i lange perioder av menneskets historie hvor lønnsystem og eiendomsrett ikke har eksistert eller har vært veldig svake og primitive. I vår moderne tid er den retten begrenset gjennom lønnslover, gjeldssystem og arvsystem. I den norske samfunnet, starter vi i utgangspunktet vårt liv fra ca 50 år på minus. Det vil si, vi kommer til å være gjeldsfrie i sene stadier i livet vårt. Vi står på null først 30 år etter å ha kjøpt vår første bolig om vi er heldige og ikke havner i større gjeldsforhold, fordi vi trenger større plass å bo i.

Din rett til bolig er lik din rett til luft og vann. De skal begge være fri og gratis. Bolig er ikke noe unntak, dermed må den også være gratis. Så lenge vi er dratt inn i et obligatorisk forhold mellom salg og kjøp av vår arbeidskraft, er det lønnsystemet ubenektelig plikt å skaffe gratis bolig med gode standarder til oss alle uten å krave noe i gjengjeld.

Hvem eier din bolig?

Bankene eier mesteparten av hus og boliger som står registrert på norske borgere. Vårt behov til bosted tvinger oss til å ta lån fra banken, fordi staten nekter å ta ansvaret for å skaffe oss bolig. Gjelden tvinger oss til å ha enda sterkere bånd til lønnslover. Med andre ord har eierne av masseproduksjonsmidlene står bak boligpolitikken også for å bevare og forsterke lønnsystemet.

Rådene tar seg av det!

Arbeiderklassens rådbevegelsen har ansvaret for å avskaffe lønnsystemet. Derfor er hele filosofien bak å ta lån for å sikre seg bolig, vil forsvinne. Fellesskapet sørger for at alle får et tak over hodet uten noe leie- eller eierforhold inni bildet. Mennesket får tilbake friheten til å bosette seg hvor det vil i et harmonisk samspill med både fellesskapet og naturen, noe som kapitalismens lønnslover har tatt fra mennesker. Imidlertid kan en bred rådbevegelse tvinge bankene til å slette alle boliggjeld i landet slik at mennesker blir mer frie i sin hverdag.

Hvem stopper krigsherrene?

Av Farhad Rahimi

skal også være en lov til grunn for å sørge at opp-

Massakrer av Phuong, 11 år, Vietnam

Den fem ukers lange Libanonkrigen er over. Men indikasjonen på nye kriger består. Det britiske politiet gikk i aksjon mot et "nettverk" som skulle mene og terrorisere til en ny samfunnsangst som vil gjøre den internasjonale politikken klar til å fordøye en ny krig. Irans atomprogram er for tiden kontroversiell. Hvor er neste krigsmål er lite vesentlig i forhold til hvordan den vestlige opinionen manipuleres til å akseptere og gå i krig for en interesse som ikke er deres. Det er ingen tvil om at ingen arbeider som vinner på krigen. De som blir mest rammet er mannlige og kvinnelige arbeidere og deres barn, og i et ekte ord, de hard arbeidende folkemassene.

Men hvorfor skal det være krig. I alle år har folk levd i fred å harmoni side ved side i et grenseløs menneskehet. Kun konger og statsoverhoder som ført folk i krig og elendighet. Til og med hvor konflikter på grunn av naturressurser har endt i krig, har den sjelden påvirket fred og vennlighet mellom folkene. De har tatt imot hverandres flyktninger med åpne dører og har akseptert at de er alle sammen likeverdige i det lokale økosystemet. Men hvorfor krig nå i teknologiens tid hvor kommunikasjon har utviklet til et veldig høyt nivå i forhold til tidligere århundrer. Det er tvil om at konflikten ligger hos statsoverhoder siden det ikke er noe konflikt mellom folkene. Statsoverhodene kunne like god havne i ring og bokse hverandre til døden. I stedet for å la 19-åring drepe hverandre eller sivile og barn. Verken soldater eller barn og de fleste sivile forstår hva det er, de er utsatt for. Hvor ligger problemet?

Det påstås at enhver krig er krig for profitt. Hvis vi tar utgangspunktet i at dette utsagnet er riktig, vil det forholdet som har skapt profitten, står bak alle kriger. Hva som skaper da profitt, er det faktisk det arbeidsforholdet de fleste av oss er tvunget til. Det vil si den produksjonsmåten som slår gjennom salg og kjøp av arbeidskraft, der du skal selge din arbeidskraft, produserer varer som du er fremmed til (du må skaffe den på markedet etter du har produsert det, og du må betale merverdi for det), og du mottar lønn for å overleve. Menneske i sin natur er avhengig av arbeid for å knytte seg til det aktive livet, men nå er det blitt slik at du er avhengig av inntekt. Noen får det gjennom kriminelle opplegg alt fra å eie produksjonsmidler som er basert på utnyttelse av menneskelige ressurser og handel (lovlig kriminalitet), eller gjennom svindel (ulovlig kriminalitet). Men de fleste av oss skaffer inntekt gjennom å selge sin arbeidskraft og sine menneskelige ressurser (obligatorisk arbeid). Et slikt samfunnsmessig forhold trenger beskyttelse siden den er basert på umenneskelige forhold. Derfor må en hierarki til for å sikre denne mekanismen til å gå videre. Dette hierarkiet eies av de som eier produksjonsmidlene, men administreres av politikere. Det

teresser er motsigende. Jo mer utdypes denne konflikten, jo mer kollisjon det blir. I visse situasjoner oppnår denne konflikten nye høydepunkter som i større omfang vil det føre til at systemet opphøres. Et nytt system vil etterkomme som følge av en stor overgang fra en gammel produksjonsmåte til en ny som er ofte mindre brutalt. Ferden har endt med kapitalismen i vår tid. Kapitalismen består av et forhold mellom salg og kjøp av arbeidskraft som er basert på lønsslaveri. I dette forholdet er en arbeider fratatt sin frihet i alle områder i livet. Deler av friheten kan vinnes tilbake gjennom å få mer penger som er kun tilgjengelig for en liten prosent av befolkningen. Eller må man arbeide hardt og ofre mer av sin primære frihet til å få litt mer i en viss tid i utbytte. En slik samfunnsforhold skaper bevisst og ubevisst misnøye og frustrasjon. Kapitalismen må klare å avlede denne misnøyen og frustrasjon som er indikasjoner på en skjult klassekrig i en retning som den ikke går utover det kapitalistiske forholdet. Derfor er krig alltid nødvendig og på lik linje som systemets lovgivning og dets beskyttelsessystem blant annet rettsvesenet og politiet.

Militære armeer er ikke der for å forsvare et folk, men for krigføring. Så lenge systemet er basert på lønsslaveri som er samfunnsforhold konfliktfull. Derfor vil krig også forekomme rett etter hverandre. Kriger hjelper den globale kapitalismen med to hoved hensikter:

1. Det å arrangere den brutale konkurransen mellom kapitalismens forskjellige fløyer om å få større del på undertrykkelse av verdens arbeiderklasse i henhold til en mer allmenn hensikt om kapitalismens hoved interesse, tilpasset dets politikk, løsninger, modellering av kapitalens planer.
2. Verdenskapitalismen forsøker å moderere sine indre konflikter, samtidig å få samtlige stater og nasjonalkapitalister å underlegge seg den legendariske verdenskapitalen med sine løsninger og planer for å bruke hele sine politiske, militære, journalistiske og kulturelle makt til å føre en krig mot hele verdens arbeidermasse med tanke på å utdype mulighetene for en mer inhuman og umenneskelig undertrykkelse og plyndring av den internasjonale arbeidskraften.

På nasjonal basis har stater gjennomført kriger, når de har sett sin posisjon i fare grunnet ukontrollerbare konflikter og opprør i samfunnet. De har brukt som unnskyldning for å slå ned opposisjonen. Iran-Irak krigen var et fullkommen eksempel på dette.

Vi må oppleve disse krigene, fordi kapitalismen vil oppnå sine mål gjennom krig, skrekk og gru. Det å påføre menneskeheten en gigant samfunnsangst, gir kapitalismen muligheten til å kontrollere tankene mye enklere, siden samfunnsangst etterfølges av samfunnsdepresjon. Da vil mottakeligheten for medias manipulasjon stige til topps. Det var de kjente stadiene blant annet etter 11. september. Like før Irak-krigen var disse stadiene like synlige. Mens pressen overfor Iran når ganske høye nivåer, vil terror alarmen i London indikere til en ny opinion forberedelse til en ny krig. Jeg vil ikke si at en krig med Iran er sannsynlig, men heller ikke uforutsigbart, hvis verdenskapitalismen vil sette altfor mye av sin makt og hegemoni på spill. Noe som er veldig vanskelig å tro.

La oss definere krigen på en riktigere måte. Krig er forholdet mellom to samfunnsklasser. En militær krig er kun det brutale leddet av klassekrigen. La oss utdype denne definisjonen. Først dannes klasser nå det er snakk om å opprette en form for samfunnsmessig produksjonsmåte med to eller flere forskjellige samfunnsmessige interesser. Alt annet organiseres på denne basisen. Når det er snakk om forskjellige samfunnsmessige interesser og felles natur- og menneskelige ressurser, er det også snakk og kollisjon. Derfor er samfunnsmessige in-

teresser er motsigende. Jo mer utdypes denne konflikten, jo mer kollisjon det blir. I visse situasjoner oppnår denne konflikten nye høydepunkter som i større omfang vil det føre til at systemet opphøres. Et nytt system vil etterkomme som følge av en stor overgang fra en gammel produksjonsmåte til en ny som er ofte mindre brutalt. Ferden har endt med kapitalismen i vår tid. Kapitalismen består av et forhold mellom salg og kjøp av arbeidskraft som er basert på lønsslaveri. I dette forholdet er en arbeider fratatt sin frihet i alle områder i livet. Deler av friheten kan vinnes tilbake gjennom å få mer penger som er kun tilgjengelig for en liten prosent av befolkningen. Eller må man arbeide hardt og ofre mer av sin primære frihet til å få litt mer i en viss tid i utbytte. En slik samfunnsforhold skaper bevisst og ubevisst misnøye og frustrasjon. Kapitalismen må klare å avlede denne misnøyen og frustrasjon som er indikasjoner på en skjult klassekrig i en retning som den ikke går utover det kapitalistiske forholdet. Derfor er krig alltid nødvendig og på lik linje som systemets lovgivning og dets beskyttelsessystem blant annet rettsvesenet og politiet.

Du som en arbeider må sende sønnen din til krig eller må du tåle bombe på taket ditt. Om du er norsk, amerikaner, israeler eller libaneser, vil det ikke spille noen rolle. På hvilken side kriger din sønn er uvesentlig. Du er krigsmål, og det er noen som må drepes, for at noen skal være fornøyde og for at du skal glemme tanken om å frigjøre deg fra det gamle samfunnsmessige forholdet som tvinger deg til å leve opp til obligasjoner, leve for å produsere hva du er fremmed til og glemme din sterkeste bånd til din mest universale natur som menneske. Med andre ord skal du være apatisk, lei av alt som har med politikk å gjøre og overlate det ærendet til noen andre, nemlig politikere. Selvet krigsherrene er alltid i full dekning og sikkerhet. I enhver krig er det kun uskyldige liv som går tapt. Enten en 19 år gammel soldat som ikke har noe kunnskap om situasjon, eller sivile så er de ikke krigsherrer, men krigsmål. Krigsherrene er heller ikke politikere og generaler, men de store selskapene som trenger krig for å tilrettelegge et område for å trenge seg på. De er usynlige og "uavhengige" de utnytter sjansen, kun når krigen har tilrettelagt situasjon for deres spill. Generaler og militæret er kun et krigsmiddel. Stater og regjeringer er krigsmaskiner. Det er neppe politikere som tar den virkelige avgjørelsen, de bare spiller et skuespill.

Uansett hvor mye vi har mobilisert til gateaksjon, vil det likevel ikke hjelpe og påvirke politikere. Disse aksjonene er dødfødt fordi det er et forsøk på å påvirke noen som ikke har makt likevel. Samt demonstrerer vi vår maktesløshet og vi trygler små endringer. Ofte er kravene er tilpasset situasjonen og dermed veldig ensidige, og basert på feil politikk. I alle antikrigs tilfeller har venstresiden alliert seg med islamistene som har vært løpegutt for kapitalismens krigføring både i Afghanistan, Irak og Libanon. Venstresiden har i begge tilfeller forvekslet islamismen med motstandsbevegelsen i de landene. Deres "sosialistiske perspektiv" har ikke nådd så langt for å vise dem noen arbeidere å alliere seg med.

Fra et sosialistisk perspektiv, er antikrigs arbeid er en løst sak. Det er arbeiderne som må stanse krige. Så lenge kapitalismen eksisterer, vil tendensen for å føre kriger også eksisterer. Så er dette den eneste veien til fred i menneskeheten. Under kapitalismens makt, er det også mulig å stanse kriger og det skal foregå på arbeiderplan. Når arbeiderne stanser hele den kapitalistiske produksjonen, vil de reelle omstendighetene for krig forsvinne. Vi konkluderer dette med at den internasjonale arbeiderklassen må mobiliseres, hvis vi virkelig har tenkt å stoppe kapitalismens krigføring. Antilønnsarbeidsaktivister ser den arenaen for sin kamp, siden der er det større sjanse for å oppnå innflytelse og resultat.

Invitasjon til samarbeid og fellesskap!

Hva om du takker ja til å bli med i vårt fellesskap hvor vi jobber direkte med arbeiderne og arbeidssituasjonen i vårt samfunn og på internasjonal basis? Vi ønsker nå å få fart i våre aktiviteter og løfte det opp til et spennende nivå. Siden du er en av oss og vi tilhører hverandre, har vi tenkt å ekspandere våre arbeid og aktiviteter gjennom å verve deg i vårt fellesskap. I mai 2006 startet vi å gi ut en egen avis som skulle åpne for mer aktivitet og debatt blant arbeidere om en ny organisasjonsmulighet i form av råder hvor arbeidere får slått gjennom sin vilje og heve sine krav direkte, bevisst og enhetlig. Samtidig at de blir innstilt til å tro på sine krefter at det er nemlig dem som skaper alt og det er de som er dynamismen for en ny arbeids- og samfunnsorganisering. Av den grunn har vi engasjert oss i store og gode saker for å pushe litt på den prosessen slik at arbeiderne selv stiller seg i spørsmålet om rådsorganisering med tanke på å kjempe mot lønns-slaveri og kapitalen. Etter den forholdsvis gode starten, har MLA engasjert seg i meningsfulle saker og har tatt på seg ansvaret til å bringe frem deres budskap og debatt blant våre klassekamerater, nemlig arbeidere.

I dag sitter vi og opplever en voksende fattigdom, brutale arbeidsforhold, trusler om å miste arbeidsplasser, kapitalen vil flytte ut, økende korrupsjon blant politikere, en enorm konspirasjon fra LO og fagforeningen og ikke minst den såkalte venstresiden. Vi opplever at mange nye ordninger er på bekostning av arbeidere, arbeidsledige, syke og trygdede. Boligmarkedet gjør det trangt å puste for de fleste. Vi trues med å betale hårreisende, store summer for strømmen. Arbeidskraften fra Øst Europa hentes til Norge og utnyttes brutalt i tillegg til at de blir misbrukt til en skitten konkurranse mot norske arbeidere. Samtidig i mange tilfeller havner i urettmessige forhold som å bli nektet å få lønn, få sparken pga de krever sine rettigheter.

I et ord, er den internasjonale arbeiderklassen under hard angrep og her hjemme i Norge er det ikke noe unntak. Det er ingen vits med å reversere prosessen til gamle gode dager, men å bygge opp en ny samfunnsorganisering hvor risikoen til tilbakefall til nåværende situasjon er totalt utenkelig. Ja, det er en utfordring og det er først og fremst jeg og du som har ansvaret til å sette liv i denne prosessen og muliggjør fremgang. Det er vi arbeidere som er for i en mekanisme som produserer kapitalen i den kapitalistiske produksjonsmåten og det er kun arbeiderne som kan stoppe den prosessen. Vi arbeidere er i stand til å organisere samfunnet og hele menneskeheten på nytt i en ny samfunnsordning uten noen hierarkier og uten noen slavisk arbeidsforhold. Det er vårt arbeid som har klart å bygge de enorme økonomiske imperier, alt vi ser rundt oss og det er kun vi som kan snu den trenden og bygge menneskesamfunnet på en ny måte.

Den internasjonale arbeiderklassen lider av større problemer og brutalitet enn her hjemme, men truslene er større ovenfor oss. Vi trues med en enorm fattigdom gjennom mange prosesser. En ev dem er det å havne i konkurranse med den billig arbeidskraft på internasjonal basis. Vi blir truet med

om vi ikke jobber billigere, så kommer kapitalen å flytte ut av lande og nedlegge arbeidsplasser. Derfor å vi la oss utnytte så brutalt som mulig. Hva om du ikke er villig til legge deg ned for enda mer brutale arbeidssituasjon? Selvsagt kan vi stoppe kapitalismen om vi kommer sammen i en sterk rådbevæelse.

Fagforeninger konspirer med arbeidsgiverne om hvordan skal vi bli undertrykt, men engasjerer de aldri seg mot selve undertrykkingen. De er hierarkiske, byråkratiske og korrupte. De utøver sin makt mot oss og åpner for mer brutal undertrykking. Vi betaler dem, men får ikke noen innspill i deres politikk og praksis. Våre meninger får aldri innpass i deres planer og lignende. Hva om vi erstatter disse konspirasjonsforeningene med våre råd hvor vi har fullstendig kontroll over vår arbeidssituasjon?

Libanonkrigen varte i 34 dager og den er over nå, men vi står alltid ovenfor krigsfarer så lenge kapitalismen styrer vår verden. Vi arbeidere er i stand til å stoppe enhver krig, å nedkjempe kapitalismens terrorisme av alle arter forutsatt å kjempe mot kapitalismen selv. Som arbeider har vi muligheten til å stenge alle kraner som forsyner krigsherrenes behov inkludert frakt. Høyresiden stiller seg bak krigsherrene og den innbilske venstresiden strømmer i gatene og roper og skriker sin maktesløshet gjennom den sterile antikrigsopplegget deres. Det er på tide å stoppe begge sider. Hva om vi tar over all praksis produksjon som er relatert til krigsføring og stopper den totalt og trosser både krigsherrenes venstre- og høyreside? Rådene våre kan ta seg av den jobben, først når vi former dem!

Vi etterlyser flere redaksjonsmedlemmer og skribenter! Vi har hatt en god start og nå trenger vi hjelp fra deg for å farte våre aktiviteter opp! Ingen krav om journalistisk bakgrunn eller lignende. Då får gjerne bruke like enkelt språk som alle forstår, eller broken norsk. Det spiller ingen rolle. Budskapet er viktigst og for å få dette til, vil fellesskapet stille opp. Du blir med i vår fellesskap som har kjemper for å få arbeiderne inntil på å danne sine egne råd, noe vi selv deltar i. som redaksjonsmedlem blir du automatisk med i vårt fellesskap, som skribent kan du sende inn artikler, nyheter og innlegg. Vi stiller kun et krav. Det du sender inn skal være antikapitalistisk, politisk partinøytral og ivareta arbeiderklassens interesse. Vi har som mål å opprette en livlig og entusiastisk redaksjon som ikke er bare skribenter, men aktive deltakere i arbeiderkampen og arbeidernes hverdag og et fellesskap bestående av hardt arbeidende mennesker som kjemper for hver mulighet hverdagen har å tilby. Vil gjerne hente sakene våre direkte fra realiteten i arbeidernes arbeidssituasjon.

Hvordan går vi frem? Vi må gi oppmerksomhet til alle aspekter ved arbeiderklassens historiske oppgave og dens livs- og arbeidssituasjon. Vår målgruppe er arbeiderne, ikke intellektuelle venstre aktivister. Derfor må vi gi all vår oppmerksomhet til hva som angår vår målgruppe i tillegg må vi vær flinke til å avdekke alle typer høyre- og venstre konspirasjoner mot arbeiderne. Vi setter dermed fokus på følgende som kan også prege dine innlegg:

1. Den internasjonale arbeiderklassens kamp mot den globale kapitalismen. Kampen er internasjonal og foregår på grunnplan, ikke på intellektuelle nivå. Kapitalismen kan avskaffes gjennom arbeidernes internasjonale klassekamp.

2. Lønnsarbeidet: (å arbeide for andre). Den sosiale institusjonen som umuliggjør menneskelig selvstendighet eller autonomi. Den frie, kreative delen av arbeidet tilhører kapitalisten. Arbeiderne må jobbe med overenkelt ting som overhodet ikke utfordrer kreativiteten. Arbeidet blir ikke et mål i seg selv, men et middel for å overleve.

3. Arbeidssituasjonen følgende aspekter:

- Arbeidsprosessen – I hvilke grad føler arbeiderne seg kontrollert eller overvåket? Hvor mye innsikt er

det i hele prosessen? Hvilken del av hele produksjonen har arbeider å gjøre med? Hvor maktesløse føler arbeiderne seg? I hvilke grad er arbeiderens autonomi rammet? I hvilke grad opplever arbeiderne å bli overvåket og kommandert. Hvor meningsløst føles arbeidet?

- Produktet – hvor lite interesse eller innsikt har arbeidsgiveren og arbeideren til produktet? Kan arbeideren sette sin egen ære eller stolthet i at det er et godt produkt? Mangler interesse i det produktet som produseres? Har arbeideren noen større hensikt enn å få arbeidet unna?

- Egen evner – Hvor rutinepreget er arbeidet og hvor kjedelig blir arbeidet over tid? Er det noen utfordringer, eller mulighet for selvrealisering? Det som skiller mennesket fra dyr er dets evne til å utvikle seg gjennom egen virksomhet, mennesket har skapende evner. Kan arbeideren utvikle seg eller lære noe nytt gjennom denne arbeidssituasjonen?

- Forhold til andre mennesker – Hvor likegyldig føler arbeiderne i forhold til hverandre? Hvor lite er menneskelig fellesskap blitt? Likegyldighet ovenfor de andre. Tilbaketreking og intriger. Falsk vennelighet, aggresjon og kjeft som resultat.

4. Vi forplikter også oss til å avdekke enhver plan, politikk og praksis fra fagforeninger og andre reformistiske og sekteristiske organisasjoner sin side som vi karakteriserer som konspirasjon mot arbeiderne.

5. Vi er løsningsorienterte. Arbeiderne kan omorganisere arbeid, liv og menneskeheten på grunnlag av liket og et verdig vil hvor samtlige individer blir tatt godt vare på av fellesskapet. Samtidig som alle tar godt vare på det menneskelige fellesskapet. Hvordan kommer vi oss dit? Hvilke midler har vi til rådighet? Hva er dynamismen og potensielle krefter? Hvilke trinn kommer først? Hvordan presenterer vi løsningen?

6. Vi er ærlige. Vi vil ikke bygge politiske sentralistiske partier eller hierarkiske organisasjoner. Vi vil delta i arbeideres egen råd og parti bygging som er også basert på råd, likhet, roterende delegatarbeid og koordinering. Ingen sentrale makter vil være tillat i arbeidernes råd og parti. Alle er like myndige, mens makten ligger i fellesskapet ikke hos den enkelte. Fellesskapet er pliktig til å myndiggjøre hver enkelte og tilrettelegge for selvrealisering og personlig utvikling.

Du er kanskje en av de som er misfornøyd med fagforningenes og venstresidens praksis. Da er vi på samme spor. Vi mener at høyresiden gjør heller ikke noe annet enn hva som passer kapitalismen og som konsekvens av deres politikk må vi bli fattigere, maktesløse og umyndige. Så er politikernes arena er ikke noe som opptar oss. Derfor satser vi å vår egen samfunnsorden hvor ingen blir undertrykt.

Vi har tro på at du er en av oss. Derfor satser vi på å oppdage dine potensialer som kan komme fellesskapet til gode. Vi vet at du er nå oppmuntret og føler deg entusiastisk for å være med i vårt fellesskap, siden verken du eller jeg ser noen andre som tilrettelegger muligheter for likeverdig selvutvikling som kommer oss alle til gode. Vi oppfordrer alle som har fingrene sine i behold å ta kontakt med oss. Så hva nøler du etter! Grip telefonen eller tastaturet og kontakt oss så planlegger vi arbeidet vårt fremover!

Velkommen til vårt fellesskap!

Redaksjonen i Mot Lønnsarbeid

MOT LØNNSARBEID

Nummer 3

September 2006

Drosjes helvete!

Av Farhad Rahimi

"Jeg jobber 13-16 timer hverdag for å tjene et gjennomsnittlig inntekt. Mens eieren til den drosjen som jeg kjører har ansatt 50 – 60 sjåførere. Han har ikke oversikt over hva sjåførene heter. Likevel renner det millioner i hans konto uten at han kan navnet på de mest berømte gatene i Oslo." Forteller oss en anonym drosjesjåfør.

Arbeidstiden

Den dramatiske situasjonen på drosjebransjen utvikler seg i en spent retning. Veldig få av drosjesjåførere kjører like mange antall timer som de fleste arbeidere. En drosjesjåfør kan jobbe med opp til 70 timer i uka. Da er inntekten tilsvarende en inntekt som dekker de typiske utgiftene som en familie i Norge er rammet av. Drosje må være tilgjengelig 24 x 7. Derfor må en drosjesjåfør regne med mye arbeid i den tiden i døgnet hvor de fleste av oss sover, slapper av eller er på fest og har det gøy. For den typiske drosjesjåføren er arbeidstiden kilde for en god del av problemer hjemme. Sjelden kan han finne tid til familie og barn. Mindre tid til partneren. Mindre tid til barna noe som kan ofte føre til pedagogiske vanskeligheter. Som drosjesjåfør kan ligge ofte på grensen av et brudd på samlivet. Det sosiale livet rammes brutalt av en slik arbeidstid. Han får sjelden tid til sine kontakter som krever en oppfriskning like før den brytes totalt.

Arbeidstiden verste side

Den brutale arbeidstidens verste side er fare for. En drosjesjåfør kan bli utsatt for både psykisk og fysisk

sammenbrudd. Den lange sittestillingen bak rattet, i en stressfull hverdag kan gjøre helsesituasjonen sårbar for de fleste som er rammet av en lang arbeidsdag. Den indirekte pressen fra drosjeeieren på en lang arbeidsdag kan føre til enda mer stressfull hverdag. Mindre våkenhet kan være et resultat av en angstfull hverdag. Når stressnivået er høyt, vil bevisstheten alltid ha flukttendenser til nedtrappet bevissthet. For en større andel av sjåførermassen som har etnisk bakgrunn, rasistiske kommentarer og trusler er særlig belastende. I tillegg har mange drosjesjåførere en eller annen traumatisk opplevelse som kan forårsake posttraumatisk stress lidelse. Den hektiske dagen kan ramme også den fysiske funksjonaliteten. Drosjebransjens arbeidssituasjon har sjelden tiltrukket oppmerksomhet fra forskerne innen helsesektoren om hva vil sjåførere bli utsatt for på langsikt.

Livsfarlig

Trafikken blir livsfarlig for de fleste drosjesjåførere som pleier å ha lange arbeidsdager. I 2005 har 138 person skadet hvorav 3 ble drept i taxirelaterte trafikkulykker. Kan noen se sammenheng mellom disse ulykkene og den lange arbeidsdagen taxisjåførene rammes av? Dette arbeidsforholdet tar liv av andre enn drosjesjåførere også. Derfor vinner vi alle på å støtte sjåførenes kamp for et annerledes arbeidsforhold.

Arbeidsforholdet

Her er det ingen tvil om at drosjesjåførene selger sin arbeidskraft veldig billig. Enklere sagt gir en drosjesjåfør både arbeidskraft, helse, familieliv, fritid og frihet på kjøpet når han selger arbeidskraften sin. En drosjesjåfør beholder kun 43 % av sin inntekt og resten går til drosjeeieren hvorav høye prosenter av sjåførens inntekt går til skatt. En time-lønn for den typisk sjåføren kan senke så lavt som 60 kr i timen. Noe som er betydelig lavere enn den mest vanlige lønningen de fleste av oss får. Det er faktisk derfor de må kjøre lenge nok til den nødvendige inntjeningen er nådd uten en verbal ordre fra arbeidsgiveren. Mens kun Oslo Taxi sitter med 1,5 milliarder i omsetting.

Eierforhold

Drosjeselskapene pleier å utstede løyve uten å tenke over sjåførenes behov, men markedets og eierens behov. De store eierne kjører nemlig veldig sjelden, men millionene renner på deres konto mens sjåførene risikerer mer enn livet, helse og sikkerhet for at noen andre oppnå sin luksuseriøs. Imidlertid er eiendelen på inntjente taxipenger større enn halvparten. De fleste sjåførene får kun 43 % av inntjente penger. Med andre ord må en sjåfør inntjene ca 3500 kr for å ha en tusen lapp å vifte seg med.

En sak og en kamp i gang

En juridisk vei er tatt for å begrense hvor mange drosjer kan en eie. En annen levende tendens blant flere sjåførere som ønsker å forandre på hele bransjen, er forsøk på en breiere sammenkomst for å stoppe en profitt og eiendomsrettet taxibransje som rammer flere tusen drosjesjåførere drastisk på livet. Ideer om to planer hvorav "eie og drift" som første steg skal forbedre sjåførenes situasjon og steg to, et sameie som en helt felleskaplig bransje styrt av et flatorganisert råd som sørger for å samordne bransjens praksis med samfunnsmessige behov og forespørsler. Det betyr at alle drosjene er eid av fellesskapet og sjåførene har ansvaret for drift av sin egen drosje. Dette prosjektet vil ende med at en sjåfør vil tjene like mye med å halvere arbeidsdagen sin og langt under, økt ansvar, sikkerhet og kvalitative endringer.

Råddannelse i gang

Tankene om råd dannelse innen bransjen har allerede brudd ut og setter liv i planen. Siden nåværende forhold forsvares av loven, vil rådene verken tilpasse seg loven eller vise hensyn til den. Tanken om at vi bestemmer vårt arbeidsforhold og loven kan tilpasse seg om den vil, er kjernen i kampen.

MLA følger sakens utvikling!

Hvordan kan vi kontaktes?

Du kan sende oss en E-meil til: m.la.norge@gmail.com

Du kan også registrere deg på vår nettside for å få muligheten til å sende inn artikler, nyheter eller innlegg direkte på vår webside. Innlegget vil bli lagt inn på websiden etter at en av våre redaksjonsmedlemmer har sett gjennom det. Som redaksjonsmedlem kommer du til å få muligheten til å legge inn innlegget direkte på nettsiden.

Kontakt skjemaet på første siden kan fylles ut og sendes inn til:

MLA

v/Farhad Rahimi
Haugerudsentret 1-7
P.b 101 Haugerud
0616 Oslo

Adressen til vår nettside er: WWW.MLA.NO

Du er velkommen til å kontakte oss!

WWW.MLA.NO